

УНМИК је још 2003. године имао информације о убиствима и трговини људским органима на Косову и Метохији и о томе је тада био обавештен и Хашки трибунал види се из документа Уједињених нација.

Према том извештају, вође ОВК су зарађивале и до 45.000 долара од извађених органа само једне отете особе. У приватној кући јужно од града Бурел била је смештена приватна клиника. Ту су узимани органи од жртава, које су касније умирале. Посмртни остаци су били закопавани у близини. Органи су касније транспортовани до аеродрома Ринас у близини Тиране и одношени даље. Према извештају, последња група је доведена у кућу у градићу Бурел у пролеће или почетком лета 2000. године. Извештај је направљен на основу разговора са најмање осам извора - сви Албанци са Космета и из Црне Горе који су били у ОВК.

Четворица су директно учествовала у транспорту најмање 90 Срба у заробљеничке кампове у северној и централној Албанији. Тројица су довела жртве до клинике, двојица су закопавала лешеве после операција а једна особа је учествовала у предаји органа до аеродрома Ринас код Тиране.

Према свим изворима, транспорт људи и вађење органа је рађено уз знање и укљученост средњег и вишег нивоа официра ОВК, као и уз учешће доктора са Косова и из иностранства.

Операцију је подржао човек који има везе са оперативцима албанске тајне полиције за време бивше владе Сали Берише, додаје се у извештају.

Један од сведока испричао је како је 20. јула одвезао већу групу Срба из места Љутоглав између Суве Реке и Призрена и да је међу њима препознао Властимира

Стевановића, који је радио као конобар у Дому армије у Призрену.

"Нико нас није зауставио на албанској граници а после три дана је обављен још један превоз, али сада убијених Срба у Албанију", и према исказу сведока то је организовала група једног од вођа ОВК Исмета Таре.

Други сведок је испричао да је два пута возио групе Срба до куће - клинике у месту Бурел. Први пут у октобру 1999. године и да их је предао Бесиму Вокшију из ОВК.

Следећи транспорт је био у мају или почетком јуна 2000. године, када је довео 20 жена, углавном из Источне Европе и бившег СССР-а. Након операција, жртве су сахрањене у околини. Како се наводи у извештају, сведок је нестао из Клине у марту 2003. године.

Породица никада није нашла тело, нити је властима због страха од освете пријавила његов нестанак. Један од сведока у кући у Бурелу помиње албанске докторе Ђамила и Адмира, као и једног доктора арапског порекла.

"Када сам водио последње особе, једног српског мушкарца и једну млађу жену, они су били престрављени. У једном тренутку, мушкарац ми је рекао "убијте нас одмах, нећемо да будемо исечени на комаде", испричао је сведок.

"Срби су довожени високо у планине да би им се поправила крвна слика. Ту су радили и секли дрва, и добијали су добру храну, да би након неког времена били пребачени у Бурел где су им вађени органи", наводи сведок.

Један од сведока као посебно окрутног, и као организатора кампова где су били заробљени Срби, помиње Џавида Елсханија из села Пиране поред Призрена. За њега каже и да је био у веома добрим односима са Рамушом и Даутом Харадинајем.

И остали сведоци су детаљно описали како су на Космету преузимали жртве и како су их касније превозили у Албанију где су им вађени органи.

Генерални секретар УН Бан Ки-мун је навео у најновијем тромесечном извештају о ситуацији на Косову да је УНМИК још 2003. године Хашком трибиналу дао информације и своје налазе у вези са тим тврдњама, као и да је крајем 2008. и почетком 2009. године УНМИК пренео сва поменута досијеа на Еулекс.

У Бановом извештају наводи се да је УНМИК спреман да у потпуности подржи истрагу о трговини људским органима на Косову, и истовремено, изражава очекивање да ће се у наредном периоду напредовати ка отварању дијалога Београда и Приштине, који још није започео због пада привремене косметске владе.

(Вести)